

Tapasin aivan ihanan miehen. Rakastuin ja luotin häneen täysin. Reilu kuukauden tapailun jälkeen huomasin olevani raskaana. En voinut uskoa sitä todeksi, vihdoinkin minusta tulee äiti. Kerroin jännittäen miehelle asiasta ja hän otti asian hyvin vastaan. Hän jopa oli asiasta minua enemmän innoissaan. Hetken aikaa pieni lapseni kasvoi sisälläni ja rakastuin häneen niin kovasti. Olin onnellinen, että elämäni suurin unelmani, äitiys ja oma perhe, saapuisi minulle. Kunnes eräänä päivänä tämä mies kertoi minulle, että hänen mielestään tätä lasta ei olisi järkevää pitää ja minun tulisi tehdä abortti, muuten pilaisin hänen elämänsä lisäksi, minun ja lapseni elämän.

En kyennyt uskomaan asiaa. Miten näin voi käydä. Itselleni abortti on niin omien arvojen, periaatteiden sekä halujeni vastaista. En mitenkään kykene päättämään tämän viattoman lapsen elämää, minun lapseni. Elämäni suurin unelmani oli riistetty minulta ja vielä sen ihmisen taholta, joka sanoi rakastavansa minua.

Muutaman viikon taistelujen ajan suojeleuvaistoni ja rakkauteni pienen pientä lastani kohtaan kasvoi ja kasvoi. Tahdoin uskoa, että tämä mies muuttaa vielä mieltään. Mutta ei. Tuli vuoroon minun pohdittavaksi lapsen pitämistä yksin. Tiesin, että rakkauteni riittäisi kasvattamaan hänet yksin. Kuitenkin vihani tätä miestä kohtaan oli niin suuri. En halunnut hänen lastansa, en halunnut olla se ihminen, joka suo hänelle lapsen, enkä halunnut lapselleni sen kaltaista lähtökohtaa.

Tuntui, että luovutin. Tuntui, että en ollut tarpeeksi vahva. Abortin jälkeisenä yönä heräsi ensimmäisen kerran katumus; päädyinkö tähän päätökseen pelkästään vihasta. Kaikki tunteet olivat pinnassa – viha, suru, pettymys, katumus, ikävä, epätoivo. Koin, että olen maailman huonoin ihminen. Häpesin, että tunsin näin, olihan se loppujen lopuksi minun oma päätökseni. En tahtonut ottaa vastuuta. En pystynyt hyväksymään, että näin iso päätös oli minun. Miten pystyin tehdä niin. Miten voin päättää, että tällä lapsella, minun lapsellani, ei ole oikeutta elää sen takia, että hänen isänsä ei häntä halua ja hänen äitinsä suojelee itseään. Ei se voi olla millään tavalla oikein, ei hyväksyttävää, eikä anteeksi annettavaa. Syyllisyys. En ansaitse tuntea näin. En saa surra. Koin, että olen tappanut oman lapseni. Vaikka kaikki sanoivat, että se ei ollut vielä lapsi, se oli vain solumöykky. En ymmärtänyt kuinka kukaan voi puhua niin minun rakkaasta lapsestani. Aloin jonkin verran erkaantumaan ihmisistä, halusin vain olla yksin. Sosiaalisena ihmisenä tämä hieman säikäytti minut. En viihtynyt ystäväieni seurassa. Surin. Ja suremisesta tunsin syyllisyyttä.

Olin ensimmäistä kertaa törmännyt Itu-projektiin jo ennen aborttia. Lähes vuoden päästä abortista otin yhteyttä. Oma henkinen jaksamiseni alkoi olla niin heikolla tasolla, joten päätin, että jotain on tehtävä. Myöhemmin tosin selvisi myös aiempien

traumojeni puhkeaminen rinnalla. Ensimmäiset Itu tapaamiset minun oli hieman vaikea avautua ja olin turhautunut. Ehkä vieläkin tunsin syyllisyyttä ja häpeää, enkä tahtonut hyväksyä asiaa, vaikka sitä olin kovastikin yksin yrittänyt käsitellä.

Ennen Itu tapaamisia suruni ilmaantui minulle lohduttomana itkuna ja katumuksena, toivoin vain saavani lapseni syliin. Lisäksi tunsin, että olin päätökselläni pilannut koko elämäni. Tapaamisilla aloin ymmärtämään ja hyväksymään tunteitani sekä kaikista tärkeimpänä: ottamaan vastuuta. Sain armoa ja hyväksyntää suruuni. Kaikesta huolimatta olin lapseni menettänyt äiti. Tiesin monen tehneen abortin, mutta tapaamisilla koin tarinani tulleen kuulleeksi ja sain lohdutusta sekä tukea muiden kokemuksista. En kokenut enää olevani asian kanssa yksin.

Koin Itu-projektin askeleet ainakin itselleni toimivaksi. En osaa tarkalleen sanoa miten. Askeleet läpi käytyinä olen löytänyt asialle rauhan, hyväksynyt tapahtuneen, antanut anteeksi, kokenut saavani anteeksi, alkanut nauttimaan taas ihmisten seurasta, en kannan vihaa, uskon elämään sekä tulevaisuuteen ja itselleni tärkeimpänä; koen olevani äiti ja muistelen pientä enkelipoikaani ilolla sekä lämmöllä rakastaen. Tiedän hänen olevan turvassa Jumalan suojeluksessa.